

Sygn. akt I C 703/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2022 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Julita Preis

Protokolant: sekr. sąd. Karolina Madajczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 stycznia 2022 roku w C.

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w M.

przeciwko E. C.

o zapłatę

orzeka:

I. Oddala powództwo.

II. Ustala, że koszty procesu ponosi powód we własnym zakresie.

I C 703/20

UZASADNIENIE

W dniu 20 października 2020 r. powód (...) S.A. z siedzibą w M. wniósł o zasądzenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym od pozwanej E. C. kwoty 6.558,28 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów procesu z uwzględnieniem opłaty sądowej poniesionej uprzednio w elektronicznym postępowaniu upominawczym umorzonym postanowieniem z dnia 22 lipca 2020 r. według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu swego żądania powód wskazał, że stroną pozwaną oraz pierwotnego wierzyciela (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. łączyła umowa pożyczki nr (...) zawarta w dniu 30 września 2019 r. za pośrednictwem platformy internetowej pośrednika kredytowego (...) Sp. z o.o., na podstawie której strony pozwanej zostały udostępnione środki pieniężne w kwocie 5.500 zł na warunkach określonych umową. Strona pozwana zobowiązała się do ich zwrotu wraz z należnymi kosztami udzielenia pożyczki, w terminie wynikającym z zawartej przez strony umowy. W związku z opóźnieniem w spłacie zobowiązania pożyczkodawca podjął względem strony pozwanej działania windykacyjne o charakterze polubownym, które okazały się bezskuteczne. Powód wskazał, iż pożyczkodawca na podstawie umowy Cesji (...) nr (...) z dnia 1 grudnia 2019 r. zbył przysługującą mu wierzytelność względem strony pozwanej na rzecz (...). Następnie na podstawie Umowy Ramowej Przelewu Wierzytelności z dnia 10 marca 2020 r. wraz z Porozumieniem nr 1 DeltaWise OÜ zbyła przysługującą jej względem strony pozwanej wierzytelność na rzecz powoda. O powyższym powiadomiono pozwaną w formie pisemnej. Powód wskazał, iż na dochodzoną niniejszym pozwem kwotę 6.558,28 zł składają się: 5.500 zł – niespłacony kapitał, 777,58 zł – niespłacona prowizja za udzielenie pożyczki; 142,22 zł - niespłacone umowne odsetki kapitałowe maksymalne naliczone przez pożyczkodawcę od kwoty udostępnionego kapitału od dnia zawarcia umowy pożyczki do dnia poprzedzającego dzień wymagalności pożyczki oraz odsetki umowne za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie naliczone przez pożyczkodawcę

zgodnie z zawartą umową pożyczki od pozostałej do spłaty kwoty pożyczki od dnia wymagalności pożyczki do dnia wyceny wierzytelności będącej przedmiotem umowy przelewu wierzytelności na powoda dokonane według stanu na dzień 14 stycznia 2020 r., które zostały nabyte przez powoda w ramach umowy cesji oraz 138,48 zł – odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez powoda od dnia następującego po dniu wyceny wierzytelności będącej przedmiotem umowy przelewu wierzytelności na powoda dokonanej według stanu na dzień 14 stycznia 2020 r. do dnia poprzedzającego dzień wytoczenia powództwa od kwoty pozostałych do zapłaty kapitału pożyczki i prowizji. Podniósł także, iż roszczenia stało się wymagalne z dniem 1 listopada 2019 r. Do dnia skierowania powództwa strona pozwana nie uregulowała swojego zadłużenia względem powoda (k. 1-2 akt).

Powód wniósł pierwotnie do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, w dniu 5 czerwca 2020 r. pozew o zapłatę od pozwanej E. C. kwoty 6.558,28 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą VI Nc-e (...). Dnia 07 lipca 2020 r. w sprawie został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Postanowieniem z dnia 22 lipca 2020 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu i utraty mocy nakazu zapłaty z dnia 7 lipca 2020 r. umorzył postępowanie w całości i stwierdził, że każda ze stron ponosi koszty procesu związane ze swym udziałem w sprawie (k. 23 i 30-39 akt).

W odpowiedzi na pozew z dnia 18 grudnia 2020 r. pozwana E. C. wniosła o odrzucenie pozwu w całości w związku brakiem legitymacji czynnej powódki i obciążenie powódki wszystkimi kosztami procesu oraz o oddalenie powództwa w całości, a z ostrożności procesowej także o nieobciążanie jej kosztami. Wskazała, iż zarzuca brak legitymacji czynnej wynikający z niewykazania przedmiotu sporu oraz niewykazania przejścia uprawnień, a z daleko posuniętej ostrożności pozwana wskazała na nieważność umowy w całości, powołując się na art. 353¹ k.p.c., art. 385¹ § 1-3 k.c., art. 5 k.c. w związku z art. 58 § 2 k.c. i art. 84 § 2 k.c. na etapie zawierania umów z konsumentami, a ponadto na to, że zachodzą przesłanki z art. 304 k.k. Pozwana zwróciła uwagę na fakt, iż są wątpliwości co do oryginalności potwierdzenia przelewu pożyczki, zachodzą rażące braki dokumentacji świadczące o próbie wyłudzenia pieniędzy z uwagi na pozorność cesji. W ocenie pozwanej powódka weszła w posiadanie jej danych osobowych niezgodnie z prawem, a skoro jest to postępowanie uproszczone, to powodowi nie wolno dosyłać kolejnych dowodów sprawie. Pozwana wskazywała, iż faktem powszechnie znanym jest, że firmy pożyczkowe nie negocjują warunków umownych, które narzucają klientom jednostronnie. Taka czynność prawna w związku z naruszeniem indywidualnych interesów konsumentów jest nieważna (k. 46 akt).

W piśmie procesowym z dnia 5 lutego 2020 r. strona powodowa, wobec zarzutów sformułowanych w odpowiedzi na pozew wskazała, iż podtrzymuje żądania pozwu w całości i wnosi o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 5.773,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, na którą składają się: 4.500 zł – tytułem niespłaconego kapitału pożyczki, 1.031,97 zł – tytułem niespłaconej prowizji za udzielenie pożyczki, 128,56 zł – niespłacone umowne odsetki kapitałowe maksymalne naliczone przez pożyczkodawcę od kwoty udostępnionego kapitału od dnia zawarcia umowy pożyczki do dnia poprzedzającego dzień wymagalności pożyczki oraz odsetki umowne za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie naliczone przez pożyczkodawcę zgodnie z zawartą umową pożyczki od pozostałej do spłaty kwoty pożyczki od dnia wymagalności roszczenia do dnia wyceny wierzytelności będącej przedmiotem umowy przelewu wierzytelności na powoda dokonanej dnia 14 stycznia 2020 r. które zostały nabyte przez powoda w ramach umowy cesji, 113,30 zł - odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez powoda od dnia następującego po dniu wyceny wierzytelności będącej przedmiotem umowy przelewu wierzytelności na powoda dokonanej według stanu na dzień 14 stycznia 2020 r. do dnia poprzedzającego dzień wytoczenia powództwa od kwoty pozostałych do zapłaty kapitału pożyczki i prowizji. Nadto dodała, iż przedłożyła wszelkie dokumenty potwierdzające skuteczne nabycie wierzytelności, w tym wykaz wierzytelności. Powód wyjaśnił, iż dokonał zapłaty ceny zgodnie z umową przelewu wierzytelności, a także w sposób szczegółowy opisał jakie wnioski wynikają z przedłożonych przez siebie dokumentów dotyczących uprawnienia do wytoczenia powództwa przeciwko pozwanej. Wskazał również, że z uzasadnionych względów dokonał utajnienia niektórych danych w przekazanych dokumentach, których ujawnienie jest zbędne dla udowodnienia roszczenia przeciwko pozwanej. W ocenie powoda pomiędzy stronami doszło do zgodnych oświadczeń w przedmiocie zawarcia

umowy pożyczki przez ustalenia jej postanowień. Pożyczkobiorca bowiem, celem potwierdzenia warunków umowy oraz weryfikacji danych osobowych wpisanych do systemu teleinformatycznego pierwotnego wierzyciela podczas rejestracji celem zawierania umów pożyczek, przelewa na rzecz pożyczkobiorcy ustaloną kwotę, a pożyczkodawca niezwłocznie po jej zaksięgowaniu dokonuje wypłaty kwoty wynikającej z zawartej umowy pożyczki na rachunek bankowy pożyczkobiorcy podany podczas rejestracji. Pozwana zatem dokonując przelewu oświadczyła, że zapoznała się z warunkami umowy i jej zamiarem jest zawarcie umowy pożyczki na odległość. Powód jest w posiadaniu danych strony pozwanej, które te podała rejestrując się do systemu teleinformatycznego pierwotnego wierzyciela w celu zawarcia umowy pożyczki przez internet. Pozwana nie zaprzeczyła jakoby rachunek bankowy, z którego dokonany został przelew akceptacji warunków umowy należał do strony pozwanej, szczególnie, że dane widniejące na potwierdzeniu tego przelewu należą do niej. Podniósł, iż z uwagi na sposób zawarcia umowy powód nie był zobowiązany do przedłożenia oryginału czy odpisu dokumentu potwierdzonego za zgodność, gdyż część dokumentacji nie jest dostępna w formie papierowej ponieważ stanowi wygenerowany komputerowo dokument. Powód wyraźnie wskazał wysokość dochodzonego roszczenia oraz wskazał jakie kwoty z jakiego tytułu składają się na jego wysokość. Powód przedprocesowo zawiadomił także pozwaną zarówno o dokonanej cesji, jak i o wysokości przysługującym mu względem niej roszczenia (k. 54-58 akt).

Pismem procesowym z dnia 3 marca 2021 r. pozwana podtrzymała stanowisko, zarzuty i wnioski zawarte w odpowiedzi na pozew. Podkreśliła, iż nabycie za grosze całych baz danych tysięcy osób nie świadczy o dokonaniu prawdziwej cesji, a także by miała jakikolwiek wpływ na warunki umowy. W jej ocenie powód nie wykazał faktu udzielenia pożyczki (k. 63 akt).

W dniu 8 marca 2021 r. pełnomocnik powoda złożył pismo procesowe, wskazując, iż pismo z dnia 5 lutego 2021 r. zostało przesłane omyłkowo, bowiem dotyczyło innej sprawy również prowadzonej przez pełnomocnika i toczącej się niniejszym sądzie także przeciwko pozwanej. Wskazał iż precyzując, podtrzymuje żądania pozwu w całości o wnosi o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 6.558,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, na którą składają się: 5.500 zł – tytułem niespłaconego kapitału, 777,58 zł – tytułem niespłaconej prowizji za udzielenie pożyczki; 142,22 zł - niespłacone umowne odsetki kapitałowe maksymalne naliczone przez pożyczkodawcę od kwoty udostępnionego kapitału od dnia zawarcia umowy pożyczki do dnia poprzedzającego dzień wymagalności pożyczki oraz odsetki umowne za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie naliczone przez pożyczkodawcę zgodnie z zawartą umową pożyczki od pozostałej do spłaty kwoty pożyczki od dnia wymagalności pożyczki do dnia wyceny wierzytelności będącej przedmiotem umowy przelewu wierzytelności na powoda dokonane według stanu na dzień 14 stycznia 2020 r., które zostały nabyte przez powoda w ramach umowy cesji oraz 138,48 zł – odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez powoda od dnia następującego po dniu wyceny wierzytelności będącej przedmiotem umowy przelewu wierzytelności na powoda dokonanej według stanu na dzień 14 stycznia 2020 r. do dnia poprzedzającego dzień wytoczenia powództwa od kwoty pozostałych do zapłaty kapitału pożyczki i prowizji. Odnosząc się do zarzutów strony pozwanej w zakresie braku legitymacji czynnej powoda wskazał, że zaferował wszelkie uzupełniające się dowody potwierdzające, że nabył skutecznie wierzytelność przysługującą mu względem pozwanej. Powód nabył określony pakiet wierzytelności od pierwotnego wierzyciela (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., a w szczególności wierzytelność względem pozwanej co wynika z załączonego wyciągu z wykazu wierzytelności. Umowa cesji weszła w życie z dniem podpisania, a zapłata ceny nastąpiła we wskazanym w umowie terminie, zatem przejście uprawnień na powoda jest skuteczne. W dalszej części pisma powód powtórzył argumentację przedstawioną w piśmie z dnia 5 lutego 2021 r. (k. 67-70 akt).

Postanowieniem z dnia 1 czerwca 2021 r. Sąd Rejonowy w Chełmnie odmówił odrzucenia pozwu (k. 72 akt). Pozwana powoływała się na niedopuszczalność drogi sądowej opartą na art. 199 § 1 pkt. 1 k.p.c., który stanowi, że Sąd odrzuci pozew jeżeli droga sądowa jest niedopuszczalna. Niedopuszczalność drogi sądowej może mieć charakter trwały, gdy dana sprawa nie jest sprawą cywilną, lub czasowy. Czasowa niedopuszczalność drogi sądowej zachodzi wówczas, gdy istnieje przepis szczególnie uzależniający wniesienie pozwu do sądu powszechnego od podjęcia pewnych czynności bądź wyczerpania określonego trybu o charakterze reklamacyjnym, mediacyjnym bądź administracyjnym. Zgodnie z art. 1 k.p.c. sprawami cywilnymi są sprawy ze stosunków z zakresu prawa cywilnego, rodzinnego i opiekuńczego oraz

prawa pracy, jak również w sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych oraz w innych sprawy, do których przepisy tego Kodeksu stosuje się z mocy ustaw szczególnych, zaś zgodnie z art. 2 § 1 k.p.c. do rozpoznawania spraw cywilnych powołane są sądy powszechne, o ile sprawy te nie należą do właściwości sądów szczególnych, oraz Sąd Najwyższy. Dla określenia spraw cywilnych przyjęte zostały więc dwa kryteria kwalifikacyjne, tj. materialne i formalne. Sprawami cywilnymi w ujęciu materialnym są sprawy ze stosunków z zakresu prawa cywilnego, rodzinnego, opiekuńczego i prawa pracy. Określane bywają one jako sprawy cywilne merytoryczne, z natury rzeczy, co do istoty. Są to sprawy cywilne wynikające z zastosowania norm pierwotnego prawa cywilnego. Zaliczenie ich do spraw cywilnych nie jest wynikiem ustaleń ustawodawcy. Wymienione sprawy miałyby taki charakter nawet w razie braku wyraźnego przepisu prawa procesowego. Sprawami cywilnymi w ujęciu formalnym są zaś sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych oraz inne sprawy, do których przepisy Kodeksu postępowania cywilnego znajdują zastosowanie z mocy ustaw szczególnych. Niniejsza sprawa dotycząca roszczeń z umowy pożyczki jest sprawą z zakresu prawa cywilnego, w związku z czym zarzut pozwanej niedopuszczalności drogi sądowej był bezpodstawny, wobec czego Sąd postanowieniem z dnia 1 czerwca 2021 r. odmówił odrzucenia pozwu w niniejszej sprawie.

Dalsze pisma procesowe pozwanej (z dnia 12 czerwca 2021 r. – k. 77-78 akt i 29 listopada 2021 r. – k. 112 akt) oraz powoda (z dnia 8 lipca 2021 r. – k. 84 akt) stanowiły każdorazowo jedynie polemikę z już przedstawioną argumentacją strony przeciwnej.

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 30 września 2019 r. pozwana E. C. (Pożyczkobiorca) zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. (Pożyczkodawcą) ramową umowę pożyczki kod: (...) oraz umowę pożyczki nr (...). Umowy zostały zawarte z zastosowaniem środka porozumiewania się na odległość. Na podstawie umowy ramowej pożyczki strony określiły warunki zawierania na jej podstawie umów pożyczek oraz zasady wykonywania przez strony zobowiązań wynikających z umów pożyczek. Zasady rejestracji na stronie internetowej, utworzenia i korzystania z profilu klienta oraz składania wniosków o udzielenie pożyczek określał Regulamin Rejestracji, składania Wniosków o Udzielenie P. i świadczenia innych usług przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. (§ 1 i 2 umowy ramowej). W § 13 pkt 1 umowy ramowej wskazano, iż pożyczkodawca jest uprawniony do dokonania cesji wierzytelności, w tym niewymagalnych, wynikających Umowy P. na rzecz osób trzecich. Pożyczkodawca przesyła pożyczkobiorcy zawiadomienie o dokonanej cesji, na trwałym nośniku za pośrednictwem wiadomości e-mail, podając informacje dotyczące podmiotu, na którego rzecz sędowana została wierzytelność wraz z rachunkiem bankowym do wpłat.

Na mocy pożyczki nr (...) E. C. otrzymała kwotę 5.500 zł. W warunkach pożyczki wskazano, że Pożyczkobiorca będzie zobowiązany także do zapłaty prowizji za udzielenie pożyczki w kwocie 906,00 zł oraz odsetek kapitałowych w wysokości 10% w skali roku tj. w kwocie 27,13 zł (§ 1 umowy pożyczki). Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 6.433,13 zł. Okres na jaki udzielono pożyczki ustalono na 30 dni.

Kwota pożyczki – 5.500 zł została przelana na rzecz E. C. także dnia 30 września 2019 r.

/Dowody: umowa ramowa pożyczki – k. 18 akt, umowa pożyczki nr (...) - k. 19 akt, raport weryfikacji natychmiastowej serwisu (...) – k. 20 akt, szczegóły transakcji zrealizowanej – k. 21 akt/

Pismami z dnia 6 i 14 listopada 2019 r. pożyczkodawca – (...) Sp. z o.o. wezwał pozwaną do spłaty zadłużenia z tytułu udzielonej jej pożyczki.

/Dowody: wezwanie do zapłaty z dnia 6 listopada 2020 r. – k. 22 akt, ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 14 listopada 2019 r.- k. 22 akt/

Dnia 1 grudnia 2019 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. (Cedent) zawarł z (...) (Cesjonariusz) umowę cesji wierzytelności nr 1L/ (...). Na mocy powyższej umowy pierwotny wierzyciel ((...)) przeniósł na Cesjonariusza wierzytelności pieniężne

określone w Załączniku nr 1 . W § 2 ust. 1 umowy wskazano, iż Cedent dokonuje przelewu wierzytelności na Cesjonariusza za wskazaną cenę, która zostanie przez niego uiszczona w terminie do 31 grudnia 2019 r., bądź w późniejszym terminie ustalonym na piśmie przez strony. W treści Załącznika, pod pozycją nr 14 znajdowała się wierzytelność z tytułu zawartej umowy pożyczki nr (...) z dnia 30 września 2019 r. zawartej przez (...) Sp. z o.o., która obejmowała łącznie kwotę 7.141,24 zł w tym: 5.500 zł wskazaną jako niespłacona suma pożyczki, 1.555,21 zł wskazaną jako prowizja oraz 86,03 zł wskazaną jako niespłacone odsetki zaległe. Zarówno umowa jak i załącznik został podpisane przez strony podpisem elektronicznym.

/Dowody: umowa cesji wierzytelności z dnia 1 grudnia 2019 r. nr 1L/ (...)– k. 99-100 akt, Załącznik do CEN – k. 101-102 akt/

W piśmie skierowanym do pozwanej z dnia 20 grudnia 2019 r. DeltaWise OÜ poinformował pozwaną o przelewie wierzytelności, a w konsekwencji o zmianie wierzyciela, jak również wezwał do zapłaty kwoty 6.359,17 zł oraz odsetek ustawowych za opóźnienie (14% w skali roku) liczonych od kwoty pozostałej do zapłaty kwoty pożyczki 5.500 zł oraz prowizji 777,58 zł, a mianowicie 2,71 zł dziennie, od dnia 20 grudnia 2019 r. do dnia spłaty w terminie 3 dni od dnia otrzymania niniejszego wezwania pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

/Dowód: zawiadomienie o cesji wierzytelności przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 22v akt/

Dnia 10 marca 2020 r. (...)w T. (Cedent) zawarł z (...) S.A. z siedzibą w M. (Cesjonariusz) reprezentowanym przez (...) S.A. z siedzibą w Ł. umowę ramową przelewu wierzytelności. Na mocy powyższej umowy strony ustaliły zasady w oparciu o które nastąpi przeniesienie wierzytelności w rozumieniu przepisów art. 509 i nast. k.c. - przez Cedenta na Cesjonariusza.

Porozumieniem nr 1 z dnia 10 marca 2020 r. (...) w T. przelał na powoda wierzytelności określone w wykazie wierzytelności.

/Dowody: umowa ramowa przelewu wierzytelności z dnia 10 marca 2020 r. wraz z załącznikami i porozumienie nr 1 z dnia 10 marca 2020 r. wraz z wyciągiem z załącznika do tego porozumienia – k. 9-16 akt, potwierdzenie wykonanych operacji – k. 17 akt/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o wyżej wymienione dokumenty i wydruki komputerowe przedłożone przez stronę powodową, którym dał w całości wiarę. Zgodnie z art. 77³ k.c. dokumentem jest nośnik informacji umożliwiający zapoznanie się z jego treścią. Art. 243² k.p.c. stanowi, że dokumenty znajdujące się w aktach sprawy lub do nich dołączone stanowią dowody bez wydawania odrębnego postanowienia, a zgodnie z art. 243¹ k.p.c. przepis ten stosuje się do dokumentów zawierających tekst, umożliwiających ustalenie ich wystawców.

Powód wywodził swe roszczenia z umowy ramowej pożyczki o kodzie (...) oraz umowy pożyczki nr (...) zawartej przez pozwaną z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. (Pożyczkodawcą) dnia 30 września 2019 r., czemu pozwana zaprzeczała.

Zgodnie z treścią art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2019 r. poz. 1083 z późn. zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki. Natomiast przez kredyt konsumencki zawierany na odległość rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się

na odległość (art. 5 pkt 13 ustawy). Pożyczkę udzieloną w warunkach wywodzonych przez powoda kwalifikować należy więc jako kredyt konsumencki zawierany na odległość.

Zgodnie z art. 6 § 2 k.p.c. strony są obowiązane przytaczać wszystkie fakty i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko. Powód powinien zatem już w pozwie przedstawić wszystkie fakty, z których wywodzi swoje roszczenie oraz dowody dla ich wykazania. Z kolei pozwany, jeżeli kwestionuje żądanie pozwu, powinien już w pierwszym piśmie przygotowawczym przedstawić fakty, na których opiera swoje zarzuty i dowody dla wykazania tych faktów. Niezależnie od obowiązku przedstawiania faktów i dowodów, każda ze stron ma obowiązek wypowiedzieć się co do twierdzeń strony przeciwnej, wyszczególniając fakty, które przyznaje oraz te, którym zaprzecza. Obowiązek ten strony powinny wypełnić składając pisma przygotowawcze (art. 127 § 1 k.p.c.) lub w toku rozprawy (art. 210 § 2 k.p.c.), o ile zostanie wyznaczona. Należy nadmienić, że ogólnikowe stwierdzenie, że strona "kwestionuje wszystkie twierdzenia strony przeciwnej, za wyjątkiem tych, które przyznaje" lub równoznaczne, nie spełnia wymogów, wynikających z powołanych przepisów i oznacza brak wypowiedzenia się co do twierdzeń wyraźnie niezaprzeczonych i może uzasadniać uznanie ich za milcząco przyznane (art. 230 k.p.c.).

Powód na potwierdzenie zawarcia przez pozwaną umowy pożyczki przedstawił wydruk umowy ramowej pożyczki wraz umową pożyczki nr (...) z dnia 30 września 2019 r. W umowie pożyczki zostały wskazane szczegółowe dane pozwanej. Oprócz imienia i nazwiska były to także: adres zamieszkania, nr dowodu osobistego, PESEL, znajdujące potwierdzenie w ewidencji PESEL (zaświadczenie – k. 28 akt), adres e-mail, numer telefonu oraz numer rachunku bankowego. Pozwana E. C. nie kwestionowała tych danych. Logicznym w świetle zasad doświadczenia życiowego jest, że gdyby ktoś wykorzystał jej dane osobowe do uzyskania pożyczki, to pozwana zawiadomiłaby organy ścigania i powołałaby się na tą okoliczność. Jako, że była to umowa zawierana na odległość za pośrednictwem strony internetowej, to nie mogła ona zawierać podpisu pozwanej. Powód przedłożył potwierdzenie przelewu kwoty pożyczki tj. kwoty 5.500 zł na rachunek pozwanej. Przelew ten został opatrzony numerem pożyczki tożsamym ze wskazanym na wydruku umowy pożyczki z dnia 30.09.2019 r., załączonej do pozwu. Pozwana kwestionowała to potwierdzenie wskazując, że ma wątpliwości co do oryginalności potwierdzenia przelewu pożyczki, jednakże nie zaprzeczyła jednoznacznie, że tej kwoty nie otrzymała, ani nie zakwestionowała w trybie art. 210 § 2 zd. 2 k.p.c., że rachunek bankowy wskazany w potwierdzeniu jako rachunek odbiorcy należy do niej, ani też nie przedłożyła w tym zakresie żadnych dowodów. Zgodnie z treścią art. 7 ustawy prawo bankowe oświadczenia woli związane z dokonywaniem czynności bankowych mogą być składane w postaci elektronicznej. Mając to na uwadze Sąd stwierdził, że powód wykazał zawarcie przez pozwaną w dniu 30 września 2019 r. umowy ramowej pożyczki nr (...) wraz z umową pożyczki nr (...) oraz uzyskania na ich podstawie przez pozwaną pożyczki w kwocie 5.500 zł.

Odnosząc się następnie do najdalej idącego zarzutu pozwanej dotyczącego legitymacji czynnej powoda, wskazać należy, iż zarzut ten okazał się zasadny. W ocenie Sądu zaoferowany przez stronę powodową materiał dowodowy nie jest wystarczający do wykazania, iż nabyła ona ze skutkiem prawnym wierzytelność wobec pozwanej wynikającą ze wskazanej przedmiotowej umowy pożyczki. Należy wskazać, że zgodnie z dyspozycją art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. W wyniku przelewu wierzytelności przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który w ten sposób zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego jaki wiązał go z dłużnikiem. Przedmiotem przelewu jest natomiast wierzytelność tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia.

Powód złożył do akt sprawy umowę cesji wierzytelności nr 1L/ (...) z dnia 1 grudnia 2019 r. zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. oraz (...) w T. wraz z załącznikiem do tej umowy, z którego wynikało, iż wśród wierzytelności objętych cesją pod pozycją nr 14 znajdowała się wierzytelność z tytułu zawartej umowy pożyczki nr (...) z dnia 30 września 2019 r. zawartej przez (...) Sp. z o.o., która obejmowała łącznie kwotę 7.141,24 zł w tym: 5.500 zł wskazaną jako niespłacona suma pożyczki, 1.555,21 zł wskazaną jako prowizja oraz 86,03 zł wskazaną jako niespłacone odsetki zaległe. Zarówno umowa jak i załącznik zostały podpisane kwalifikowanym podpisem elektronicznym. Tego typu dokument Sąd uznał za wiarygodny, bowiem podlegał on zakwalifikowaniu jako inny dokument na podstawie art.

308 k.p.c. jako dowód z innych dokumentów niż wymienione w art. 243¹ k.p.c. Należy przy tym zauważyć, że wykaz wierzytelności nie został złożony w formie kompletnej, a jedynie skróconej, tj. pozwalającej na weryfikację konkretnej wierzytelności, co nie umniejsza jego mocy dowodowej. Nie może budzić wątpliwości, że na potrzeby przedmiotowego procesu koniecznym było jedynie wykazanie, iż umowa cesji przenosiła tą konkretną wierzytelność stanowiącą źródło żądania powoda. Nadto umowa ramowa pożyczki z dnia 30 września 2019 r. w swojej treści przewidywała możliwość cesji praw do wierzytelności względem pozwanej.

Kontynuując rozważania w zakresie omawianego zarzutu wskazać należy, iż powód do akt sprawy przedłożył także kopię kolejnej umowy ramowej przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy DeltaWise OÜ z siedzibą w T., a powodem z dnia 10 marca 2020 r., wraz z kopią porozumienia nr 1 i z wyciągiem z załącznika do porozumienia nr 1, w którym jednakże nie znajdowała się wierzytelność dotycząca pozwanej wynikająca z umowy pożyczki zawartej dnia 30 września 2019 r. nr (...). Nie znajdowała się tam żadna wierzytelność, która nie była utajniona. Powód przedłożył bowiem wraz z pozwem potwierdzony za zgodność oryginałem wyciąg z załącznika 1 do porozumienia z dnia 10 marca 2020 r. do umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 10 marca 2020 r. zawartej pomiędzy (...) w T. a powodem, obejmujący stronę z poz. 1 – 45 i stronę z poz. 3702 – 3721, w której wszystkie dane poza poz. Lp zostały ukryte, nie wynika więc z przedłożonego wyciągu z załącznika 1 do porozumienia z dnia 10 marca 2020 r. nabycie żadnej wierzytelności. Tym samym powód nie wykazał, by wierzytelność objęta niniejszym pozwem mu przysługiwała. Sąd wziął pod uwagę to, że jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art. 511 k.c.). Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. Jest to jedynie zmiana podmiotowa stosunku zobowiązaniowego. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy przelewu, wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami.

Całość powyższych rozważań prowadzi do wniosku, iż strona powodowa nie wykazała swojej legitymacji procesową, co zarzucała pozwana. Złożone do akt sprawy przez powoda dokumenty nie pozwalają stwierdzić, iż na podstawie umowy ramowej przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy (...) w T., a powodem z dnia 10 marca 2020 r., wraz z porozumieniem nr 1, nastąpiło przejście wierzytelności z umowy pożyczki nr (...) z dnia 30 września 2019 r. z (...) w T. na powoda, wynika z nich tylko wtedy i pomiędzy jakimi stronami doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności i porozumienia – nie wynika natomiast jakie wierzytelności były przedmiotem przelewu, czy była wśród nich wierzytelność w stosunku do pozwanej z umowy pożyczki nr (...) z dnia 30 września 2019 r.

Na marginesie jedynie należy wskazać, iż dokumenty obejmujące drugą umowę cesji zostały przedłożone w formie kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego reprezentującego powoda w niniejszym postępowaniu. Zgodnie z art. 129 § 2 k.p.c. takie odpisy z mocy prawa zastępują oryginały. Przedłożone dokumenty zostały podpisane przez osoby upoważnione do działania w imieniu stron umowy, wobec czego – wbrew twierdzeniom pozwanej - brak jest podstaw do kwestionowania ich ważności.

Z uwagi, iż powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na niewykazanie przez powoda swojej legitymacji czynnej, ocena postanowień wzorca umownego, przy pomocy którego zawarto umowę z pozwaną pod kątem spełnienia wymogu z wyżej przywołanego art. 385¹ k.c. była bezzasadna.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II sentencji wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W oparciu o tę zasadę strona przegrywająca zobowiązana jest do zwrotu stronie przeciwnej poniesionych przez nią niezbędnych kosztów procesu. Zważając na to, że w rozpoznawanej sprawie powództwo zostało w całości oddalone, to pozwaną należało uznać na stronę wygrywającą, tym samym to jej przysługuje zwrot poniesionych kosztów procesu. Jednakże, jako że strona ta nie poniosła żadnych kosztów związanych z postępowaniem, Sąd ustalił, że koszty procesu ponosi powód we własnym zakresie.

Sędzia Julita Preis